

Ministr vnitra
Ing. Martin Pecina, MBA

Toto rozhodnutí nebylo právní moci
dne: 1. 9. 2013
podpis:

Praha 23. 8. 2013

Č. j.: MV - 78883- 4/VS - 2013

Rozhodnutí

Ministr vnitra, příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl na základě včasného rozkladu, který podal

– Ruská federace, státní občan Ruské federace, trvale bytem _____,
(dále jen „žadatel“), zastoupen _____,
advokátem se sídlem _____, proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“) ze dne 15. 5. 2013, č.j.: VS-2932/835.3/2-2012, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu, se rozklad **z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žadatel požádal prostřednictvím Úřadu městské části Praha 2 o udělení státního občanství České republiky. Žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 1. 11. 2012. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 15. 5. 2013 byla jeho žádost podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství zamítnuta. Žadatel uvádí, že Českou republiku poprvé navštívil jako turista v roce 2002 a pravidelně se sem vracel, a to na základě vyprávění svého dědečka, který se narodil v roce 1926 na Podkarpatské Rusi a do konce života sledoval společenské dění v tehdejší Československu. Na základě vlastních poznatků se pak rozhodl v roce 2004 trvale žít v České republice, pracovat zde a založit rodinu. Trvalý pobyt na území České republiky má povolen od 31. 7. 2007.

Žadatel je podruhé ženatý, v listopadu 2006 uzavřel manželství se státní občankou Ruské federace _____ Manželce žadatele se před uzavřením

Vypraveno dne:

manželství se žadatelem narodily dvě děti,

- Ruská federace a

v Praze, ke kterým určil otcovství souhlasným prohlášením rodičů v březnu a květnu roku 2006 státní občan České republiky. Dnem souhlasného prohlášení rodičů nabyly obě děti podle § 4 zákona o státním občanství státní občanství České republiky. Velvyslanectví Ruské federace v Praze potvrdilo dne 18. 1. 2013, že obě nezletilé děti jsou i nadále státními občany Ruské federace. Platnost smlouvy mezi ČSSR a SSSR o zamezení vzniku dvojího státního občanství ze dne 6. 6. 1980 (vyhlášená pod č. 71/1981 Sb.) ve vztahu k nástupnickému státu – Ruské federaci byla ukončena dnem 5. 7. 2006.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 žadatel, v té době pod jménem , nezrušitelně osvojil obě nezletilé děti, příjmení nezletilých dětí pak bylo . Celé rodině byla v roce 2008 na jejich žádost postupně povolena změna příjmení na . Žadatel uvedl, že koncem května 2013 očekávají narození třetího dítěte. Uvedl, že manželka o státní občanství České republiky zatím nežádá z důvodu, že má v Ruské federaci starší rodiče, které navštěvuje a státní občanství České republiky by tyto cesty zkomplikovalo.

Při jednání na Ministerstvu vnitra dne 7. 2. 2013 žadatel do protokolu sdělil, že před příjezdem do České republiky pracoval jako ředitel velké stavební firmy v Čeljabinsku. Uvedl, že jeho průměrný měsíční příjem dosahoval 400 – 500 tisíc Kč. Do roku 2006 žil na území České republiky ze svých úspor. Od 1. 2. 2007 do 29. 2. 2008 žadatel pracoval jako prodavač u zaměstnavatele - Potraviny s.r.o. na Praze 2. Pracovní poměr skončil dohodou na žádost žadatele. Podle předložené pracovní smlouvy byla jeho měsíční odměna 15 000 Kč. V obdobích od 1. 12. 2009 do 12. 1. 2010 a od 1. 4. 2012 dosud je žadatel veden jako osoba samostatně výdělečně činná. V období od 28. 4. 2010 do 30. 6. 2010 žadatel absolvoval rekvalifikační kurs a dne 15. 9. 2010 úspěšně vykonal zkoušku „Průvodce cestovního ruchu“. Při jednání na Ministerstvu vnitra uvedl, že podniká jako fyzická osoba v oblasti cestovního ruchu, upřesnil, že působí jako průvodce ruský hovořících turistů. Uvedl, že jeho čistý měsíční příjem činí 20 000 Kč. Úřadem práce České republiky byl žadatel třikrát veden v evidenci uchazečů o zaměstnání. Žadatel i jeho rodina čerpali od roku 2008 značné částky, plynoucí z dávek státní sociální podpory, včetně příspěvku na bydlení ve výši 13 000 Kč měsíčně.

II.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 10. 1. 2013, č.j.: VS-2932/53/2-2012, podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení ve věci žádosti žadatele přerušilo a zároveň předvolalo žadatele na den 7. 2. 2013 do budovy Ministerstva vnitra k ústnímu jednání a vyzvalo ho k odstranění nedostatků žádosti, s konkrétním výčtem požadovaných dokladů, potvrzení a prohlášení, které žadatel na uvedeném jednání do spisového materiálu doloží. Dále Ministerstvo vnitra v souladu

s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení podle § 44 správního řádu a § 10 odst. 4 zákona o státním občanství a rovněž ho podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu vyrozumělo o jeho právu nahlížet do spisu, navrhnout důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, vyjádřit v řízení své stanovisko, včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Zároveň byl žadatel poučen, že pokud se bez řádné omluvy ve stanoveném termínu k jednání na Ministerstvo vnitra nedostaví a nedodá mu požadované podklady pro vydání objektivního rozhodnutí ve věci, nezbude Ministerstvu vnitra než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

III.

V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žadatel splňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství, neboť má ke dni podání žádosti povolen trvalý pobyt na území České republiky více než pět let a převážně se zde zdržuje, výpisem z Rejstříku trestů doložil, že nebyl v posledních pěti letech pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin a prokázal znalost českého jazyka.

Žadatel však nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť v rámci správního řízení o jeho žádosti bylo zjištěno, že porušoval povinnosti stanovené zvláštními právními předpisy upravujícími veřejné zdravotní pojištění (konkrétně zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů). Z předložených dokladů vyplynulo, že žadatel zaplatil pojistné ve výši 1 590 Kč za měsíc prosinec 2009 se zpožděním pěti dní, tj. 13. 1. 2010, další platbu pojistného ve výši 1 601 Kč za měsíc leden 2010 uhradil se zpožděním osmi dní, tj. 16. 2. 2010 a platbu pojistného ve výši 1 697 Kč za měsíc duben 2012 uhradil se zpožděním dvanácti dní, tj. dne 21. 5. 2012. Žadatel je přitom povinen provádět měsíční platby pojistného na účet příslušné zdravotní pojišťovny za celý kalendářní měsíc, když pojistné je splatné prvního dne kalendářního měsíce, za který se platí, do osmého dne následujícího kalendářního měsíce. Žadatel rovněž v roce 2008 neplnil řádně své povinnosti na úseku veřejného zdravotního pojištění, nedoplatky pojistného ve výši 5 400 Kč a 474 Kč, které mu vznikly v průběhu roku 2008, uhradil teprve dne 5. 2. 2009. Z předložených dokladů vystavených oběma zdravotními pojišťovnami (Všeobecnou zdravotní pojišťovnou České republiky a Zdravotní pojišťovnou Ministerstva vnitra České republiky) vyplývá, že žadatel neplnil své povinnosti na úseku veřejného zdravotního pojištění po převážnou dobu, kdy byl samoplátcem pojistného. Ministerstvo vnitra může na základě § 11 odst. 4 zákona

o státním občanství v případech hodných zvláštního zřetele prominout splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Žadatel po upozornění při osobním jednání na Ministerstvu vnitra, že předmětnou podmínku nespĺňuje, doručil Ministerstvu vnitra dne 19. 2. 2013 písemné odůvodnění ke zpožděným platbám zdravotního pojištění, v němž však neuvedl žádné závažné objektivní ani subjektivní důvody, které by mu v plnění povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů o veřejném zdravotním pojištění bránily. Žádosti žadatele o prominutí splnění této podmínky tak nebylo vyhověno.

Z odůvodnění zamítavého rozhodnutí dále vyplývá, že žadatel nedoložil požadované přiznání k dani z příjmů fyzických osob za období od roku 2010 dosud. Předložil pouze první stranu přiznání k dani příjmů fyzických osob za rok 2009, což nelze podle Ministerstva vnitra hodnotit jako požadovanou součinnost žadatele poskytovanou Ministerstvu vnitra ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu.

Na základě uvedených skutečností byla žádost zamítnuta a žadateli nebyl vydán tzv. příslib udělení státního občanství České republiky, na jehož základě by si mohl obstarat doklad o propuštění z dosavadního státního svazku a splnit tak i podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí podal žadatel včasný rozklad (rozhodnutí převzal dne 20. 5. 2013 a rozklad byl podán v zákonné lhůtě prostřednictvím veřejné datové sítě na elektronickou adresu Ministerstva vnitra s elektronickým podpisem dne 31. 5. 2013). K rozkladu byla připojena plná moc pro právního zástupce Mgr. Čížinského a přiznání k dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2010 do 13. 1. 2010.

Žadatel v rozkladu uvádí, že v jeho případě byla na úseku veřejného zdravotního pojištění uvedena čtyři pochybení, přičemž ve třech případech se jednalo o prodlení v řádu několika dní a penále vyměřeno nebylo. Dále se jedná o nedoplatky v roce 2008, a to částky 5 400 Kč a 474 Kč. Z rozhodnutí však nesporně vyplývá, že všechny nedoplatky, včetně eventuálního penále, byly uhrazeny dávno před podáním žádosti. Žadatel se domnívá, že výše uvedená pochybení na úseku veřejného zdravotního pojištění nemohou být posouzena tak, že by nespĺňoval podmínku dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství.

Dále uvedl, že při pohovoru na Ministerstvu vnitra dne 7. 2. 2013 mu bylo sděleno, že může předložit pouze první stranu daňového přiznání. Žadatel v rozkladu poukazuje rovněž na to, že v jeho životě existují období, kdy se mu profesně daří lépe a pak období, kdy je pro něj obtížné práci najít, eventuálně nalezenou práci pokrýt životní potřeby sebe a své rodiny. Jako cizinec je v České republice proti

ostatním účastníkům trhu práce znevýhodněn. Vzhledem k tomu, že nemá „normální“ občanský průkaz, je na trhu práce méně konkurenceschopným. Domnívá se, že není spravedlivé mu jeho neúspěšnost na trhu práce v letech 2008 – 2012 vyčítat. Naopak, získání státního občanství České republiky může jeho postavení na trhu práce zlepšit a tím do budoucna závislost jeho rodiny na státu eliminovat. Žadatel poukazuje na to, že v době vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání s úřadem práce plně spolupracoval, účastnil se rekvalifikací. Následně začal podnikat, což je v souladu s politikou současné vlády, která nabádá nezaměstnané, aby se pokusili postavit na vlastní nohy jako osoby samostatně výdělečně činné. Pokud jde o pobírání dávek státní sociální podpory, na tyto dávky měl žadatel a jeho rodina, vzhledem, k výše uvedeným absentujícím příjmům, nárok.

V závěru rozkladu žadatel uvádí, že adoptoval dvě děti své manželky, které jsou českými občany, tyto děti vyživuje a vychovává. Domnívá se, že těmto českým občanům a vlastně i českému státu dal mnohem více, než sociální dávky, které mu tento stát dal v dobách, kdy se mu na trhu práce nedařilo. Domnívá se, že jeho rodinné vazby zůstaly napadeným rozhodnutím opomenuty. Navrhuje, aby ministr vnitra napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil a věc vrátil Ministerstvu vnitra k dalšímu řízení.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Především je nutné zdůraznit, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok. Při posuzování žádosti se vychází především z čl. 12 odst. 1 Ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon o státním občanství, jako procesní předpis platí správní řád. Podle § 7 odst. 1 zákona o státním občanství lze státní občanství České republiky na žádost udělit fyzické osobě, která současně splňuje podmínky uvedené v tomto právním ustanovení pod písmeny a) až e). Ze zákonem uvedené dikce: „lze udělit“ vyplývá, že státní občanství České republiky může, ale nemusí být uděleno. To znamená, že ani osobě, která o něj požádá a zákonem uvedené podmínky splňuje, nemusí být vyhověno a státní občanství České republiky uděleno.

V této souvislosti ministr vnitra odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb.m.s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí

do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabyt jeho státního občanství, a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv. Ministerstvo vnitra pak v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti. Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra vychází tedy z toho, že žadatel musí splnit podmínky, vyplývající z uvedených právních předpisů a musí být zřejmé, že jeho integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně.

V této souvislosti je třeba uvést, že při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství České republiky se vychází z předpokladu, že prominutí předmětné podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu při jeho udělování. Nelze ji promíjet automaticky. Uvedenou podmínku může, nikoliv musí, správní orgán prominout, na její prominutí však není právní nárok. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51).

Ministr vnitra k podanému rozkladu uvádí, že pokud žadatel v průběhu let 2008 až 2012 neplnil své povinnosti v oblasti veřejného zdravotního pojištění a opakovaně uhrazoval zálohy pojistného bytí i s nevelikým zpožděním, souhlasí ministr vnitra s posouzením věci Ministerstvem vnitra, že žadatel neplnil své povinnosti na úseku veřejného zdravotního pojištění po převážnou dobu, kdy byl samoplátcem pojistného. Z dikce ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, především ze slova „plní“ je nutno dovodit, že žadatel o české státní občanství průběžně, tedy v průběhu plynutí času, a v podstatě soustavně plní své povinnosti oblasti veřejného zdravotního pojištění.

Ministr vnitra sděluje, že účelem odůvodnění zamítavého rozhodnutí není uvádět, proč nelze fyzické osobě udělit české státní občanství. Jeho účelem je především uvedení důvodů, proč nebylo konkrétní žádosti vyhověno, k čemuž v případě žadatele došlo. V této souvislosti je třeba také zdůraznit, že na udělení státního občanství České republiky nikdy nebyl a není právní nárok, a to ani za

předpokladu, že žadatel splňuje všechny zákonem stanovené podmínky (což není případ žadatele). Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případě, že tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv. Každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí.

Ministr vnitra ve shodě s Ministerstvem vnitra při posuzování jednotlivých žádostí zkoumá nejen splnění zákonných podmínek, ale i další skutečnosti, které jsou podstatné pro posouzení integrace žadatelů v České republice, jako jsou vazby rodinné, pracovní, sociální a další. K námitce žadatele, že Ministerstvo vnitra opomenulo rodinné vazby žadatele, ministr vnitra uvádí, že v napadeném rozhodnutí Ministerstvo vnitra podrobně popsalo rodinné poměry a nutno říci, že výrazně nezvyklé rodinné poměry žadatele. Není od věci tuto otázku v rámci řízení o rozkladu zopakovat. V rozhodnutí Ministerstva vnitra bylo uvedeno, že žadatel, v Čeljabinsku (Ruská federace), uzavřel v Praze dne 10. 11. 2006 manželství se státní občankou Ruské federace (Ruská federace). Manželce žadatele se narodil v Čeljabinsku v Praze dne 1. 11. 2006. K oběma dětem uznal otcovství ve Frýdku Místku, státní občan České republiky, a to k nezletilé před matričním úřadem v Praze 4, a k nezletilému dne 1. 11. 2006 před matričním úřadem v Žatci.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 21. 6. 2007, který nabyl právní moci dne 26. 7. 2007, žadatel osvojil druhým stupněm - nezrušitelně obě děti své manželky. Současně byl zapsán v knize narození matričního úřadu městské části města Brna, Brno - střed, na místo otce nezletilého a dále byl zapsán v knize narození matričního Úřadu městské části Praha 4, na místo otce nezletilé. Žadatel si nechal změnit v roce 2008 příjmení a jméno po otci na příjmení (příjmení údajného otce dětí), rovněž jeho manželka požádala o povolení změny svého příjmení, a to z příjmení Na základě žádosti žadatele a jeho manželky došlo rozhodnutím příslušných úřadů i ke změně příjmení obou nezletilých dětí, a to z dosavadních (po nezrušitelném osvojení) na . Děti po svém narození užívaly příjmení po matce Zakir-
nezletilá byla státní občankou České republiky dne 29. 3. 2006 a nezletilý nabyt státní občanství České republiky dne 24. 5. 2006, a to dle ustanovení § 4 písm. a) zákona o státním občanství (dítě narozené mimo manželství, jehož matka je cizí státní občankou a otec státním občanem České republiky, nabývá státní občanství České republiky dnem souhlasného prohlášení rodičů o určení otcovství). Velvyslanectví Ruské federace v České republice ale zároveň potvrdilo dne 18. 1. 2013, že obě děti jsou státními

občany Ruské federace. Ministr vnitra je přesvědčen, že rodinné vazby žadatele v dostatečné míře byly v napadeném rozhodnutí popsány, resp. jim byla věnována pozornost.

Žadatel rovněž nedoložil přiznání k dani z příjmů fyzických osob za období od roku 2010, doložil pouze první stranu přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2009, což nelze v žádném případě klasifikovat jako dostatečnou součinnost ze strany žadatele při poskytování podkladů pro vydání rozhodnutí o žádosti. Ministerstvo vnitra tak nemohlo ověřit, zda žadatel plní řádně své povinnosti rovněž na úseku daní. Ministerstvu vnitra nezbylo než shledat neposkytnutí veškeré potřebné součinnosti při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí, jak to žadateli ukládá ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu. Žadatel v rozkladu uvedl, že mu bylo při pohovoru na Ministerstvu vnitra dne 7. 2. 2013 na jeho dotaz sděleno, že může předložit pouze první stranu. Toto tvrzení žadatele je však nesprávné, žadatel v tomto směru nebyl pracovníci Ministerstva vnitra informován, naopak z protokolu vyplývá, že byla po žadateli vyžadována daňová přiznání od roku 2010 dosud, nikoliv první strana daňového přiznání za část kalendářního roku 2009. K tomu ministr vnitra uvádí, že doklady vztahující se k úseku daní, tj. daňová přiznání, které byly po žadateli v průběhu správního řízení vyžadovány a které nedoložil, jsou po osobách žádajících o udělení státního občanství požadovány na základě zákonného zmocnění daného v ustanovení § 8 odst. 3 zákona o státním občanství. I v tomto zákonném ustanovení se nehovoří jen o první straně daňového přiznání, ale o daňovém přiznání. Stejně mylně si žadatel vyložil i požadavek o předložení nájemní smlouvy, kdy předložil pouze první stranu (část).

V.

Při hodnocení, zda neudělení státního občanství může žadateli způsobit problémy v oblasti pracovního uplatnění a v oblasti prohlubování procesu integrace do české společnosti, se zásadně vychází z čl. 42 odst. 3 usnesení předsednictva České národní rady Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod, ve znění ústavního zákona č. 162/1998 Sb., (dále jen „Listina“), který stanoví, že cizinci požívají v České republice lidských práv a svobod zaručených Listinou, pokud nejsou výslovně přiznána občanům.

Ministr vnitra konstatuje, že žadatel má v důsledku povoleného trvalého pobytu v České republice zajištěny veškeré základní potřeby a jistoty, které on a jeho manželka využívají. Jen žadateli byl za období od 1. 1. 2012 do 31. 1. 2013 vyplacen příspěvek na bydlení v celkové výši 164 321 Kč a tento příspěvek na bydlení žadatel pobírá i nadále, jak uvedl při jednání na Ministerstvu vnitra dne 7. 2. 2013. Manželce žadatele, která si o státní občanství České republiky nežádá a žádat zatím nebude, byl v období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2012 vyplacen sociální příspěvek v souhrnné výši 40 429 Kč a rodičovský příspěvek ve výši 15 200 Kč. Přídavky na děti činily jen za rok 2012 částku 15 860 Kč. Žadateli tak status osoby s povoleným trvalým

pobytem v České republice zajišťuje prakticky stejné postavení jako státnímu občanovi České republiky, s výjimkou některých práv z oblasti veřejného práva (např. volební právo), na druhé straně s možností výkonu téměř jakéhokoli zaměstnání či podnikání a s možností využívat sociálního systému České republiky, což žadatel a jeho rodina dostatečně využívají. Ministr vnitra se ohrazuje proti tvrzení žadatele, že pokud jde o pobírání dávek státní sociální podpory, na tyto dávky měl žadatel a jeho rodina, vzhledem k absentujícím příjmům, nárok. Ministr vnitra nepovažuje za odpovídající pronájem bytu žadatelem o velikosti 4+1 (125 m) na adrese trvalého pobytu na prestižním místě v Praze 2, jehož pronájem a cena za služby spojené s užíváním bytu dosahují výše cca 17 500 Kč a čerpat přitom měsíčně příspěvek na bydlení jako dávku státní sociální podpory ve výši přesahující 13 000 Kč. Okrajově se pak ministr vnitra zmiňuje o skutečnosti, že žadatel rovněž neprokázal dostatečnou transparentnost příjmů, ze kterých je hrazen pobyt celé rodiny na území České republiky. Nejasná zůstává rovněž otázka biologického otcovství obou dětí. Žadatel neuvedl ani jeden z důvodů, proč si nechal změnit příjmení na příjmení jejich údajného Žadatel se v té době jmenoval ; stejně jako obě děti a manželka měla příjmení

Ministr vnitra je přesvědčen, že po určité době bude žadatel schopen nejen doložit, že plní povinnosti vyplývající mu z právního řádu České republiky, tj. země, o jejíž státní občanství usiluje, ale že bude z velké části schopný po finanční stránce zajistit svou rodinu, a nebude tak převážně závislý na dávkách státní sociální podpory, jako je tomu dosud. K námitce, že jako cizinec má horší uplatnění na českém pracovním trhu, nelze přihlídnout. Česká republika je jedním ze členů Evropské unie, který vytváří potřebné podmínky pro začlenění cizinců do společnosti, o čemž svědčí i to, že zde žijí a pracují řádově desetitisíce cizinců ze zemí mimo Evropskou unii bez jakýchkoli problémů. Působí zde řada neziskových organizací, které svou činností přispívají k oboustranně přínosnému soužití cizinců a většinové společnosti. Argumentace žadatele v oblasti pracovní integrace do české společnosti se jeví jako účelová a nevěrohodná.

VI.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr vnitra přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí.

Protože ke změně rozhodných skutečností nedošlo, rozhodl ministr vnitra na návrh rozkladové komise, jak je shora ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno, rozklad zamítnout. Vzhledem k tomu, že z podaného rozkladu nevyplynuly žádné nové, právně významné skutečnosti, které by mohly mít vliv na zrušení napadeného rozhodnutí a nebyli proti němu uplatněny relevantní námitky, rozhodl ministr vnitra na návrh rozkladové komise způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí a rozklad

zamítl. Důvodem zůstává u žadatele nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství a neprominutí jejího splnění.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Ministr vnitra:

